

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1976 година*

„Конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, член 17 (удължаване на компетентността)”

По дело 24-76

с предмет запитване, отправено до Съда, на основание на член 1 от Протокола от 3 юни 1971 г. относно тълкуването от Съда на ЕО на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, от Bundesgerichtshof (Федерален съд, Германия) и с което се цели да се получи, в спора, висящ пред този съд, между

Estasis Salotti di Colzani Aimò e Gianmario Colzani, със седалище в Meda (Милано)

и

RÜWA Polstereimaschinen GmbH, със седалище в Кьолн,

преюдициално решение относно тълкуването на член 17, алинея 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. М. Donner и г-н Р. Pescatore, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н М. Sørensen, г-н А. J. Mackenzie, Stuart и г-н А. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 18 февруари 1976 г., постъпило в секретариата на Съда на 11 март същата година, Bundesgerichtshof е поставил., на основание на Протокола от 3 юни 1971 г. относно тълкуването на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „Конвенцията”), въпроси относно тълкуването на член 17 от упоменатата конвенция;

2. От съдебното определение за препращане става ясно, че на този етап, спорът, отнесен чрез обжалване пред Bundesgerichtshof, се отнася до компетентността на Landgericht Köln да разгледа дело, заведено от предприятие, установено в териториалния обхват на действие на този съд срещу италианско предприятие със седалище в Meda (Милано), за неизпълнение на договор за доставка, от немското предприятие на италианското предприятие, на машини, предназначени за оборудването на фабрика за тапицирани мебели;

* Език на производството: немски.

3. От данните, приети в съдебното определение за препращане се установява, че въпросната доставка е била договорена в писмен договор, подписан в Милано, на платежен документ с антетка на немското предприятие, на гърба на който били отпечатани общите условия за продажба на това предприятие;

Тези общи условия съдържат клауза за подсъдност на съдилищата на Кьолн за всеки спор, който би могъл да възникне между страните относно договора;

Ако е вярно, че текстът на договора не споменава изрично тези общи условия, той препраща към предходни оферти на немското предприятие, които са съдържали изрично препращане към същите общи условия, също отпечатани на гърба на въпросните документи;

4. Landgericht Köln, сезиран от немското предприятие, се е обявил за некомпетентен да разгледа този спор, с решение от 9 април 1974 г.

Той смята, всъщност, че клаузата за подсъдност не е била валидно договорена между страните, с оглед на разпоредбите на италианското право, на което, според съда, договарянето между страните е предмет;

Това решение е било отменено с решение от 18 ноември 1974 г. на Oberlandesgericht Köln, който, като счита че въпросният договор е предмет на разпоредбите на немското право, е отменил първоинстанционното решение, обявил е Landgericht за компетентен и е върнал делото на него;

5. Тъй като италианското предприятие е обжалвало това решение пред Bundesgerichtshof, този съд смята, че спорният въпрос трябва да бъде разрешен на основата на член 17 от Конвенцията;

В тази връзка, Bundesgerichtshof е поставил два въпроса относно тълкуването на алинея 1 от този член;

Общо относно тълкуването на член 17 от Конвенцията

6 Съгласно член 17, алинея 1 от Конвенцията „Ако една или повече от страните имат местожителство в договаряща държава и се споразумеят, че съд на договаряща държава или съдилищата на такава държава са компетентни да уредят всеки спор, който е възникнал или може да възникне във връзка с конкретно правоотношение, този съд или съдилища имат изключителна компетентност.“;

7 Условието за прилагане на тази разпоредба трябва да се тълкуват в светлината на резултата от удължаването на компетентността, което трябва да изключи, както компетентността, определена въз основа на общия принцип, определен в член 2, така и специалните компетенции, предвидени в членове 5 и 6 от Конвенцията;

Като се имат предвид последиците, които един такъв избор може да има за положението на страните по делото, условията, определени в член 17, които определят валидността на клаузите за подсъдност, трябва да се тълкуват точно;

Като я прави предмет на съществуването на едно „споразумение“ между страните, член 17 налага на сезирания съд задължението да проведе разследване, първо, дали клаузата, която му определя подсъдност е била действително предмет на съгласие между страните, което трябва да бъде изразено по ясен и точен начин;

Формите, изисквани от член 17 имат за задача да гарантират, че съгласието между страните е действително установено;

Въпросите, поставени от Bundesgerichtshof трябва да бъдат разгледани в светлината на тези съображения;

По въпросите, поставени от Bundesgerichtshof

8. С първия въпрос се пита, дали е спазено изискването за писмена форма, предвидена в член 17, алинея 1 от Конвенцията, когато една клауза за подсъдност се съдържа в общите условия за продажба, отпечатани на гърба на договор, подписан от двете страни;

9. Като взе предвид, че с оглед на изложеното по-горе, трябва да се отбележи, че само по себе си само отпечатването на гърба на договор, изготвен върху търговския документ на една от страните, на клауза за подсъдност в рамките на общите условия на тази страна, не отговаря на изискванията на член 17, тъй като по този начин няма никаква гаранция, че другата страна действително се е съгласила с клаузата за дерогация от общото право по въпросите на компетентността;

Нещата стоят по друг начин когато, в самия текст на договора, подписан от двете страни, има изрично препращане към общи условия, съдържащи клауза за подсъдност;

10. Трябва, следователно да се отговори, че изискванията за писмена форма, поставени от член 17, алинея 1 от Конвенцията, са спазени когато клауза за подсъдност се съдържа в общите условия за продажба на една от страните, отпечатани на гърба на договор, само ако договорът подписан от двете страни съдържа изрично препращане към тези общи условия;

11. С втория въпрос, се пита дали е спазено изискването за писмена форма, предвидено в член 17, алинея 1 от Конвенцията, когато, в текста на договора, страните се позовават на писмо с предходна оферта, което на свой ред, препраща към общи условия за продажба, съдържащи клауза за подсъдност;

12. По принцип изискването за писмена форма, поставено от член 17, алинея 1 е спазено, когато в текста на техния договор, страните са се позовали на една оферта, която, на свой ред, препраща по изричен начин към общи условия, съдържащи клауза за подсъдност;

Тази преценка обаче е валидна само за случай на изрично препращане, което може да бъде проверено от страна, която полага нормално старание и ако се установи, че общите условия съдържащи клаузата за подсъдност действително са били съобщени на другата договаряща страна с офертата, която ѝ е препратена;

Но изискването за писмена форма в член 17 не би било спазено в случай на непряко или негласно препращане към предходна кореспонденция, тъй като тогава няма никаква сигурност, че клаузата за подсъдност действително е била предмет на самия договор;

13. Следователно, трябва да се отговори, че при договор, сключен чрез препращане към предходни оферти направени с позоваване на общите условия на една от страните съдържащи клауза за подсъдност, изискването за писмена форма, предвидено в член 17, алинея 1 от Конвенцията е спазено, само ако препращането е изрично, и следователно може да бъде проверено от една страна, която полага нормално старание;

По съдебните разноси

Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия, от правителството на Италианската република и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване;

с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството по време на спора, висящ пред Bundesgerichtshof, последният следва да се произнесе по разноските;

По изложените съображения Съдът реши:

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Bundesgerichtshof, с определение от 18 февруари 1976 г.:

Изискването за писмена форма, поставено от член 17, алинея 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, е спазено, когато клауза за подсъдност се съдържа в общите условия за продажба на една от страните, отпечатани на гърба на договор, само ако договорът, подписан от двете страни съдържа изрично препращане към тези общи условия.

При договор сключен чрез препращане към предходни оферти, направени с позоваване на общите условия на една от страните, съдържащи клауза за подсъдност, изискването за писмена форма, предвидено в член 17, алинея 1 от Конвенцията е спазено, само ако препращането е изрично и следователно, може да бъде проверено от страна, която полага нормално старание.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1976 година.

Подписи